

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.

o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 maja 2018 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 3 stycznia 2018 r., sygn. akt X 1Ua [...],

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił T. W. prawa do wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego trzema decyzjami: z dnia 19 grudnia 2016 r. za okres od 12 października do 21 grudnia 2015 r.; z dnia 20 stycznia 2017 r. za okres od 22 grudnia 2016 r. do 18 stycznia 2017 r. oraz z dnia 13 lutego 2017 r. za okres od 19 stycznia do 15 lutego 2017 r. Od każdej z tych decyzji ubezpieczony złożył oddzielne odwołania. Sąd Rejonowy w C. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych połączył te odwołania do łącznego

rozpoznania i wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 r. zmienił zaskarżone decyzje i przyznał odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego za jeden nieprzerwany okres zasiłkowy od 12 października 2016 r. do 15 lutego 2017 r. Natomiast Sąd Okręgowy w K. X Wydział Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu apelacji organu rentowego, wyrokiem z dnia 13 lipca 2017 r. zmienił zaskarżony wyrok i „odwołanie” oddalił.

W skardze kasacyjnej z dnia 3 października 2017 r. odwołujący się określił łączną wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 20.000 zł, a w piśmie procesowym z dnia 11 grudnia 2017 r. podał, że wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z połączonych do wspólnego rozpoznania spraw wynosi: z odwołania od decyzji z 19 grudnia 2016 r. - 11.600 zł, a z odwołań od decyzji z 20 stycznia 2017 r. oraz od decyzji z 13 lutego 2017 r. po 4.200 zł.

Sąd drugiej instancji postanowieniem z dnia 3 stycznia 2018 r. zweryfikował tak określoną wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w sprawie z odwołania od decyzji z 19 grudnia 2016 r. na kwotę 7.952 zł, a w sprawach z odwołań od decyzji z 20 stycznia 2017 r. i decyzji z 13 lutego 2017 r. na kwoty po 3.136 zł. Następnie odrzucił skargę kasacyjną, uznając, że w przedmiotowej sprawie należało określić wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z połączonych spraw, gdyż połączenie - na podstawie art. 219 k.p.c. - kilku oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub rozstrzygnięcia jest zabiegiem technicznym, który nie prowadzi do wykreowania nowej sprawy, przeto nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UZ 69/13, LEX nr 1424854). Wobec „samodzielnego” charakteru każdej z połączonych spraw Sąd drugiej instancji ustalił odrębne wartości przedmiotów kasacyjnego zaskarżenia w kwotach niższych od 10.000 zł, co według tego Sądu wymagało odrzucenia przedmiotowo niedopuszczalnej „skargi kasacyjnej”.

W zażaleniu na takie postanowienie ubezpieczony zarzucił naruszenie art. 25 § 1 w związku z art. 368 § 2 i w związku z art. 398² § 1 k.p.c. przez nieprawidłowe zastosowanie i ustalenie wartości przedmiotów zaskarżenia kontestowanych oddzielnie decyzji ZUS, zamiast łącznego określenia jednej wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia, co doprowadziło do bezzasadnego odrzucenia skargi kasacyjnej, bo suma wartości przedmiotu zaskarżenia w

postępowaniu kasacyjnym przewyższa kwotę 10.000 zł. Ponadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wadliwym ustaleniu wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym w kwocie poniżej 10.000 zł, co wynikało z całkowicie bezpodstawnego podzielenia wartości przedmiotu zaskarżenia na trzy oddzielne przedmioty wynikające z trzech zaskarżonych decyzji organu rentowego.

Wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania zażaleniewego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione, ponieważ ubezpieczony odwołał się od trzech decyzji odmawiających przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za nieprzerwany okres niezdolności do pracy wskutek choroby od 12 października 2016 r. do 15 lutego 2017 r. Nawet gdy ubezpieczony odwołał się od trzech wydanych decyzji zasiłkowych, to dochodził ustalenia jednego w istocie rzeczy zasiłku chorobowego za cały okres niezdolności do pracy, który był nieprzerwanym okresem zasiłkowym, a zatem przy określeniu wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w sprawie o jeden nieprzerwany zasiłek chorobowy należy zsumować wartości świadczeń zasiłkowych, których ustalenia odmówił mu organ rentowy (art. 21 k.p.c.). Tak prawidłowo uznał Sąd pierwszej instancji, który wyrokiem zmienił zaskarżone przez ubezpieczonego trzy negatywne decyzje zasiłkowe w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do jednego zasiłku chorobowego za cały okres niezdolności do pracy spowodowany nieprzerwanie trwającą chorobą, która rozpoczęła się przed upływem 14 dni od ustania ubezpieczenia chorobowego i trwała co najmniej 30 dni.

Uwzględniając wyrok Sądu pierwszej instancji wydany w jednej sprawie o nieprzerwany zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego również organ rentowy w złożonej apelacji określił wartość przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia w łącznej kwocie przewyższającej dziesięć tysięcy złotych (12.274,55 zł). Wprawdzie ubezpieczony w skardze kasacyjnej określił wartość kasacyjnego

zaskarżenia w kwocie 20.000 zł, którą poddał weryfikacji Sąd drugiej instancji, tyle że Sąd ten błędnie ocenił, iż w sprawie o jeden nieprzerwany zasiłek chorobowy przysługujący w „trzech” bezpośrednio następujących po sobie okresach zasiłkowych wartości rzekomo odrębnych (liczonych oddzielnie) przedmiotów kasacyjnego zaskarżenia nie sięgały kwoty 10.000 zł, co doprowadziło do wadliwego odrzucenia „skargi kasacyjnej”.

Tymczasem w sprawie o zasiłek chorobowy, w której ubezpieczony nie dochodził różnych ani odrębnych świadczeń chorobowych, ale przyznania mu jednego nieprzerwanego zasiłku chorobowego, występuje jedna wartość kasacyjnego zaskarżenia, choćby wymagała zsumowania kilku kolejno następujących bezpośrednio po sobie wartości zasiłków chorobowych z tego samego ubezpieczenia chorobowego (w przedmiotowej sprawie z tytułu niezdolności do pracy trwającej nieprzerwanie co najmniej 30 dni, która rozpoczęła się przed upływem 14 dni od ustania trwającego co najmniej 30 dni ubezpieczenia chorobowego). Połączenie do jednego rozpoznania trzech, rzekomo oddzielnych spraw o ten sam nieprzerwany zasiłek chorobowy nie tyle było konieczne w rozumieniu art. 219 k.p.c., ile istotowo niezbędne w sprawie o prawo do jednego nieprzerwanego zasiłku chorobowego. W prawidłowo zaskarżonym zażaleniu zakresie należało uwzględnić trafne krytyczne stanowisko żalącego się, że akceptowanie wydania kilku odrębnych decyzji w jednej sprawie zasiłkowej dotyczącej tego samego spornego nieprzerwanego okresu zasiłkowego z oddzielnymi wartościami przedmiotów sporu i apelacyjnego, a zwłaszcza kasacyjnego zaskarżenia w odniesieniu do każdej z tych niepodzielnych spraw oddzielnie (odrębnie), bezpodstawnie ograniczałaby prawo kasacyjnego zaskarżenia wyroku wydanego w sprawie o nieprzerwany zasiłek chorobowy (z tytułu jednego ryzyka niezdolności do pracy spowodowanej nieprzerwaną chorobą), którego łączna wartość przekracza kwotę 10.000 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

